A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2011. június 30.*

A C-288/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank van koophandel te Dendermonde (Belgium) a Bírósághoz 2010. június 10-én érkezett, 2010. június 2-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Wamo BVBA**

és

a **JBC NV**,

a **Modemakers Fashion NV**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: holland.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano (előadó) tanácselnök, J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits, és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: A. Calot Escobar,

mivel eljárási szabályzata 104. cikke 3. §-ának első bekezdése alapján a Bíróság indokolt végzéssel kíván határozni,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv) (HL L 149., 22. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet az egyrészről a ZEB ruházati üzletláncot üzemeltető Wamo BVBA (a továbbiakban: Wamo), valamint másrészről két versenytárs üzletet üzemeltető vállalkozás, a JBC NV és a Modemakers Fashion NV között, a Wamo által az ügyfeleinek küldött, árengedményről szóló hirdetések tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv (6), (8) és (17) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(6) Ez az irányelv […] közelíti a tagállamoknak a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó jogszabályait, ideértve a fogyasztók gazdasági érdekeit közvetlenül sértő tisztességtelen reklámokat, amelyek ezáltal közvetett módon sértik a jogszerűen eljáró versenytársak gazdasági érdekeit is […]. Ez az irányelv nem vonatkozik a kizárólag a versenytársak gazdasági érdekeit sértő vagy a kereskedők közötti ügyletekhez kapcsolódó tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló nemzeti jogszabályokra, és nem is érinti azokat; a tagállamok – amennyiben úgy kívánják – a szubszidiaritás elvének teljes körű figyelembevételével és a közösségi joggal összhangban továbbra is maguk szabályozhatják ezeket a gyakorlatokat. [...]

[...]

(8) Ez az irányelv közvetlenül védi a fogyasztó gazdasági érdekeit az üzleti vállalkozásoknak a fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlataitól. […]

[...]

(17) A fokozottabb jogbiztonság érdekében kívánatos meghatározni azokat a kereskedelmi gyakorlatokat, amelyek minden körülmény között tisztességtelenek. Ezért az I. melléklet minden ilyen gyakorlatot tartalmaz. Kizárólag ezek azok a kereskedelmi gyakorlatok, amelyeket az 5–9. cikk rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek kell tekinteni. [Helyesen: Kizárólag ezeket a kereskedelmi gyakorlatokat lehet az 5–9. cikk rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek tekinteni.] A felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható."

4 A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ennek az irányelvnek az a célja, hogy hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez, valamint hogy a fogyasztók gazdasági érdekeit sértő tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási tagállami rendelkezések közelítése révén magas szintű fogyasztóvédelmet valósítson meg."

5 Ezen irányelv 2. cikke a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

d) »az üzleti vállalkozásoknak a fogyasztókkal szemben folytatott kereskedelmi gyakorlatai« (a továbbiakban: »kereskedelmi gyakorlatok«): a kereskedő által kifejtett tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció – beleértve a reklámot és a marketinget is –, amely közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő eladásösztönzésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával [helyesen: valamely terméknek a fogyasztó részére történő népszerűsítésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával];

[...]"

6 Az említett irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezt az irányelvet az üzleti vállalkozásoknak a termékhez kapcsolódó kereskedelmi ügylet lebonyolítását megelőzően és azt követően, valamint a lebonyolítás során, a fogyasztókkal szemben folytatott, az 5. cikkben meghatározott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatára kell alkalmazni."

7 Ugyanezen irányelv 4. cikke szerint:

„A tagállamok nem korlátozhatják sem a szolgáltatások nyújtásának szabadságát, sem az áruk szabad mozgását az ezen irányelv által közelített területekhez tartozó indokok alapján."

8 A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvnak „A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok tilalma" című 5. cikke a következőket írja elő:

„(1) Tilos tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokat alkalmazni.

(2) A kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen, amennyiben:

a) ellentétes a szakmai gondosság követelményeivel,

és

b) a termékkel kapcsolatban jelentősen torzítja vagy torzíthatja azon átlagfogyasztó gazdasági magatartását, akihez eljut, vagy aki a címzettje, illetve – amennyiben a kereskedelmi gyakorlat egy bizonyos fogyasztói csoportra irányul – a csoport átlagtagjának a gazdasági magatartását.

[...]

(4) Különösen tisztességtelen [helyesen: Tisztességtelen különösen] az a kereskedelmi gyakorlat, amely:

a) a 6. és 7. cikkben meghatározott módon megtévesztő,

vagy

b) a 8. és 9. cikkben meghatározott módon agresszív.

(5) Az I. melléklet tartalmazza azoknak a kereskedelmi gyakorlatoknak a felsorolását, amelyek minden körülmény között tisztességtelennek minősülnek. Ugyanezt a felsorolást kell alkalmazni minden tagállamban, és a felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható."

A nemzeti jog

9 A kereskedelemi gyakorlatokról, valamint a fogyasztók tájékoztatásáról és védelméről szóló, 1991. július 14-i törvény *(Belgisch Staatsblad,* 1991. augusztus 29., a továbbiakban: LPPC) 49. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A jelen törvény alkalmazásában kiárusítás alatt értendő a fogyasztó részére való minden olyan eladásra kínálás vagy eladás, amelyre az eladó árukészletének gyorsított, csökkentett áron történő eladás útján történő szezonális megújítása érdekében kerül sor, és amelyet a »Soldes«, »Opruiming«, »Solden« vagy »Schlussverkauf« elnevezések, vagy bármely ehhez hasonló elnevezés alatt hirdetnek meg."

10 Az LPPC 52. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A ruházati cikkek, a bőr- és bőrdíszműipari áruk, valamint a lábbelik ágazatában [kiárusításra] csak a január 3-tól január 31-ig (a január 31-ét is beleértve) és a július 1-jétől július 31-ig (a július 31-ét is beleértve) tartó időszak során kerülhet sor [...]".

11 Az LPPC 53. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A november 15-től január 2-ig (a január 2-át is beleértve) és május 15-től június 30-ig (a június 30-át is beleértve) tartó várakozási idő alatt az 52. cikk (1) bekezdésében felsorolt ágazatokban tilos az árengedményről szóló vagy azt sejtető […] hirdetés bármely helyen vagy bármely kommunikációs eszköz útján történő közzététele.

[...]

A várakozási időt megelőzően tilos az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetés közzététele, ha az e várakozási idő alatt hatást fejt ki.

A 48. cikk (4) bekezdésében foglalt rendelkezések sérelme nélkül a várakozási idő alatt rendezett végkiárusítás csak a Király által meghatározott esetekben és feltételek mellett népszerűsíthető árengedményről szóló hirdetéssel.

(2) Az 52. cikk (2) bekezdése alapján kiadott rendeletek tartalmazzák a várakozási időket, amelyek alatt az (1) bekezdés szerinti tilalom fennáll.

Az 52. cikk (2) bekezdése értelmében vett szabályozás hiányában az (1) bekezdés szerinti tilalmat az 52. cikk hivatkozott (2) bekezdése szerinti [kiárusításokra] is alkalmazni kell.

[...]

(4) Az árengedmény hirdetésére vonatkozó, az (1) és (2) bekezdésben előírt tilalom nem alkalmazandó a legfeljebb négynapos időtartamú, alkalmi jellegű, az értékesítők helyi csoportulásai által vagy azok részvételével legfeljebb évente egyszer szervezett kereskedelmi rendezvényeken történő termékértékesítésre.

A Király meghatározhatja az e rendezvények szervezésére vonatkozó feltételeket."

12 Az LPPC-t hatályon kívül helyezte a piaci gyakorlatokról és a fogyasztók védelméről szóló, 2010. április 6-i törvény *(Belgisch Staatsblad,* 2010. április 12., 20803. o.). E törvény 2010. május 12-én lépett hatályba, és 32. cikkében az LPPC 53. cikkében foglalthoz hasonló jellegű rendelkezést ír elő.

Az alapügy és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 A Wamo 2009 decemberében bizonyos ügyfeleinek meghívót küldött az üzleteiben 2009. december 18-tól 2009. december 20-ig (a december 20-át is beleértve) megrendezendő zártkörű árusításra. A meghívóban közölte, hogy e három nap folyamán a válogatott ügyfelek a hűségkártyájuk bemutatása mellett nagymértékű árengedményben részesülhetnek.

14 A JBC NV és a Modemakers Fashion NV 2009. december 18-án a rechtbank van koophandel te Dendermondét annak megállapítására kérte, hogy e meghívás az LPPC 53. cikkében tiltott hirdetésnek minősül. E bíróság az ugyanezen a napon hozott végzésben megtiltotta a Eamónak, hogy az üzleteiben 2010. január 1-jéig bármilyen árengedményt alkalmazzon, melynek be nem tartása esetére minden megállapított jogsértés után 2500 eurós pénzbírság megfizetésére kötelezte.

15 A Wamo mint harmadik személy jogorvoslati kérelmet nyújtott be a végzéssel szemben, melyben azzal érvelt, hogy az LPPC 53. cikke egyrészt nem az árengedményt tiltja, hanem az olyan reklámüzenetet, amely ilyen árengedményt hirdet, és másrészt e rendelkezés mindenképpen ellentétes a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvvel, és ezért nem alkalmazható.

16 Miután a rechtbank van koophandel te Dendermonde úgy ítélte meg, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita megoldása az említett irányelv értelmezésétől függ, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e [a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvvel] az [LPPC] 53. cikkéhez hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely pontosan meghatározott időszakokban tiltja az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetéseket?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

17 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügy tárgyát képeziőhöz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely meghatározott ágazatokban a kiárusítás idejét megelőző időszakra vonatkozóan általános tilalmat ír elő az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetésekre.

18 Az eljárási szabályzat 104. cikke 3.§-ának első albekezdése értelmében, amennyiben a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdésre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból, a Bíróság – a főtanácsnok meghallgatását követően – indokolt végzéssel bármikor határozhat, amelyben utal a vonatkozó ítélkezési gyakorlatra.

19 A Bíróság álláspontja szerint ez a helyzet áll fenn a jelen ügyben, mivel az előterjesztett kérdésre a válasz egyértelműen levezethető többek között a C-304/08. sz. Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben 2010. január 14-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-217. o.) 35–51. pontjából és a C-540/08. sz. Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben 2010. november 9-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-10909. o.] 15–38. pontjából.

20 Az előterjesztett kérdés megválaszolásához először is meg kell határozni, hogy az LPPC 53. cikkének (1) bekezdése, amely az alapügy tényállására *rationae temporis* alkalmazandó, a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ-e, és így az a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv hatálya alá tartozhat-e.

21 Az említett irányelv ugyanis a (8) preambulumbekezdése értelmében „közvetlenül védi a fogyasztó gazdasági érdekeit az üzleti vállalkozásoknak a fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlataitól", és amint azt az 1. cikk is előírja, „a fogyasztók gazdasági érdekeit sértő tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási tagállami rendelkezések közelítése révén magas szintű fogyasztóvédelmet" valósít meg (a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 24. pontja).

22 A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvnek ezzel szemben a (6) preambulumbekezdése szerint nem tartoznak a hatálya alá a kizárólag a versenytársak gazdasági érdekeit sértő vagy a kereskedők közötti ügyletekhez kapcsolódó tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló nemzeti jogszabályok (lásd a fent hivatkozott Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben hozott ítélet 39. pontját és a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 21. pontját).

23 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az LPPC 53. cikkének (1) bekezdésében meghatározott célok az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnnek ki egyértelműen.

24 Először is ugyanis a rechtbank van koophandel te Dendermonde azzal, hogy többek közt az Arbitragehof 1995. március 2-i ítéletére hivatkozott, melyet a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv elfogadása előtt több mint tíz évvel hoztak, annak közlésére szorítkozik, hogy az említett rendelkezésben előírt várakozási

idő a „múltra vonatkozóan" kettős célt követ, nevezetesen egyrészt a kiárusítás ideje során és közvetlenül azt megelőzően a fogyasztók javára alkalmazott árak átláthatóságának a biztosítását, és másrészt az eladások tekintetében a kereskedők esélyegyenlőségének a biztosítását, valamint a kiskereskedők létének védelmét.

25 Másodszor a kérdését előterjesztő bíróság álláspontja szerint az LPPC 53. cikkének 1) bekezdésében előírt tilalom igazolásához ellenőrizni kell, hogy ez az intézkedés „ténylegesen előmozdíthatja-e a fogyasztók védelmét".

26 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat tehát nem teszi lehetővé annak a megállapítását, hogy az LPPC 53. cikkének (1) bekezdése ténylegesen a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ-e.

27 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy nem tartozik a Bíróság hatáskörébe a belső jognak az előzetes döntéshozatalra utalás keretében való értelmezése, ez a feladat a kérdést előterjesztő bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik. A Bíróságnak ugyanis az a feladata, hogy az uniós bíróságok és a nemzeti bíróságok közötti hatáskörmegosztás keretében úgy vegye figyelembe azon ténybeli és jogszabályi környezetet, amelybe az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés illeszkedik, ahogyan azt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban meghatározták (a C-519/08. sz. Koukou-ügyben 2009. április 24-én hozott végzés 43. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Annak vizsgálata érdekében tehát, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti rendelkezés a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv hatálya alá tartozhat-e, nem a Bíróságnak, hanem a kérdést előterjesztő bíróságnak a feladata annak a megállapítása, hogy ténylegesen a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ-e.

29 Abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság erre igennel válaszol, meg kell határozni továbbá, hogy az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetések, amelyek az alapügyben vitatott tilalom tárgyát képezik, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében vett kereskedelmi gyakorlatnak minősülnek-e, és ennek folytán érvényesek-e rá az utóbbi irányelvben szereplő előírások (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben hozott ítélet 35. pontját, valamint a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 16. pontját).

30 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 2. cikkének d) pontja különösen tág megfogalmazást használ, amikor a „kereskedelmi gyakorlat" fogalmát úgy határozza meg, mint a „kereskedő által kifejtett tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció – beleértve a reklámot és a marketinget is –, amely közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő népszerűsítésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával" (a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 17. pontja).

31 Márpedig meg kell állapítani, hogy az alapügyben vitatotthoz hasonló, olyan promóciós akciók, amelyeknek a célja a fogyasztóknak a valamely kereskedő kereskedelmi helyiségeibe való vonzása, nyilvánvalóan a piaci szereplő kereskedelmi stratégiájába illeszkednek, és közvetlenül a piaci szereplő részéről történő eladásösztönzést és a piaci szereplő eladásainak növelését célozzák. Ebből következően az ilyen akciók a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében kereskedelmi gyakorlatoknak minősülnek, és következésképpen az irányelv hatálya alá tartoznak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 18. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Ennek megállapítását követően meg kell vizsgálni, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvvel ellentétes-e az LPPC 53. cikkének (1) bekezdésében szereplőhöz hasonló, árengedmény hirdetésére vonatkozó tilalom.

33 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy mivel a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlataira vonatkozó szabályok teljes szintű harmonizációjára irányul, a tagállamok – ahogyan azt az említett irányelv 4. cikke kifejezetten kimondja – nem fogadhatnak el az irányelvben foglaltaknál korlátozóbb intézkedéseket, még a magasabb szintű fogyasztóvédelem biztosítása érdekében sem (a fent hivatkozott Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben hozott ítélet 41. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Meg kell állapítani továbbá azt is, hogy az említett irányelv 5. cikke felsorolja azokat a kritériumokat, amelyek lehetővé teszik azon feltételek meghatározását, amelyek mellett valamely kereskedelmi gyakorlat tisztességtelennek, és ezért tiltottnak minősül.

35 E cikk (2) bekezdése értelmében a kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen, amennyiben az ellentétes a szakmai gondosság követelményeivel, és a termékkel kapcsolatban jelentősen torzítja vagy torzíthatja az átlagfogyasztó gazdasági magatartását.

36 Ezenfelül a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 5. cikkének (4) bekezdése a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok két pontosan elkülönített kategóriáját határozza meg, nevezetesen a „megtévesztő gyakorlatokat” és az „agreszszív gyakorlatokat”, amelyek az irányelv 6. és 7., illetve 8. és 9. cikkében meghatározott kritériumoknak felelnek meg.

37 Végezetül ugyanezen irányelv az I. mellékletében a kimerítő felsorolását tartalmazza annak a 31 kereskedelmi gyakorlatnak, amelyek az említett irányelv 5. cikkének (5) bekezdése értelmében „minden körülmények között” tisztességtelennek minősülnek. Következésképpen, amint azt az irányelv (17) preambulumbekezdése kifejezetten kijelenti, kizárólag ezeket a kereskedelmi gyakorlatokat lehet a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 5–9. cikkének rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek tekinteni (a fent hivatkozott Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben hozott ítélet 54. pontja és a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 34. pontja).

38 Az alapügyben vitatott nemzeti szabályozás tekintetében kétségtelen, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv I. mellékletében nem szerepelnek olyan gyakorlatok, amelyek abban állnak, hogy a fogyasztók számára árengedményt hirdetnek. Következésképpen e gyakorlatok nem tilthatók minden körülmények között, hanem csak olyan külön elemzés alapján, amely lehetővé teszi azok tisztességtelen jellegének a megállapítását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 35. pontját).

39 Meg kell azonban állapítani, hogy az LPPC 53. cikkének (1) bekezdése általánosan megtilt minden árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetést, anélkül hogy az egyes esetek ténybeli összefüggéseire tekintettel meg kellene határozni, hogy a szóban forgó kereskedelmi ügylet „tisztességtelen" jellegű-e a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv 5–9. cikkében szereplő kritériumok alapján (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Plus Warenhandelsgesellschaft ügyben hozott ítélet 48. pontját és a fent hivatkozott Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag ügyben hozott ítélet 36. pontját).

40 E körülmények között az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügy tárgyát képeziőhöz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely a kiárusítás idejét megelőző időszakra vonatkozóan általános tilalmat ír elő az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetésekre, amennyiben e rendelkezés a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ. A nemzeti bíróságnak kell értékelnie, hogy az alapügyben ez a feltétel teljesül-e.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet („tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv") úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügy tárgyát képeziőhöz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely a kiárusítás idejét megelőző időszakra vonatkozóan általános tilalmat ír elő az árengedményről szóló vagy azt sejtető hirdetésekre, amennyiben e rendelkezés a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ. A nemzeti bíróságnak kell értékelnie, hogy az alapügyben ez a feltétel teljesül-e.

Aláírások